

Arrest

**nr. 40 914 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 10 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat YARAMIS, die loco advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 3 november 2008 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aangevraagd.

Op 15 december 2008 neemt de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 24 582 van 16 maart 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Adjunct-commissaris-generaal en weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 8 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoekster.

Op 13 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 1 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 februari 2010 wordt verzoekster in illegaal verblijf aangetroffen. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de genaamde S.M.C., geboren te K. op (...)1987, van Congo (Dem.Rep.) nationaliteit, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende staten : Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

○ *artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten :
de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal en Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :
kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

Gelet op het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk is.

*Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.
Het is noodzakelijk om betrokken ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kinshasa.(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 51/5, §3 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op .

Zij betoogt dat nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. Tevens merkt zij op dat het bestreden bevel niets meer is dan een herhaald bevel nu aan verzoekster in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds op 8 april 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De verwerende partij merkt op dat dit bevel niet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het definitief en uitvoerbaar is zodat vast komt te staan dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

Aangaande het belang stelt verzoekster in haar inleidend verzoekschrift dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel toebrengt doordat zij onherroepelijk het voordeel van het indienen van een machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op 11 mei 2009 zou verliezen, mocht zij uit het Rijk worden verwijderd zonder dat haar aanvraag inhoudelijk werd behandeld en zonder dat haar een beslissing daaromtrent wordt betekend. Verder stelt verzoekster dat het risico van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel tevens bestaat indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd zonder dat vooraf de buitengewone omstandigheden van de regularisatieaanvraag onderzocht worden, welke nochtans gegrond zijn op artikel 8 van het EVRM. Het risico van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is volgens verzoekster voorhanden mocht zij van het Rijk worden verwijderd vóór de tussenkomst van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de wettigheid van de bestreden beslissing zal toetsen en waarbij achteraf zou blijken dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De verwerende partij verwijst naar een eerder bevel van 8 april 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd genomen op 8 april 2009 en dat verzoekster dit bevel niet heeft aangevochten. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is dit bevel dienvolgens definitief en uitvoerbaar geworden zodat verzoekster gevolg dient te geven aan dit bevel.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert geen nut op voor verzoekster omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 april 2009 kan uitvoeren vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790). Verzoeksters argumenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat er nog geen beslissing werd genomen aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Op 1 februari 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Nogmaals dient erop gewezen te worden dat het al dan niet bestaan van een beslissing aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster onder de gelding valt van een eerder definitief bevel waaraan ze gevolg dient te geven zodat de nietigverklaring van de bestreden beslissing haar geen voordeel kan opleveren.

Verzoekster heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU